

„Nyílik végre a lótuszvirág?”

A Mikádó meg azok a csodák

Rajtjeles parancsok röpködnek a négyes stúdióban a műterem és a vezérlőfülke között:

— Bucs! Told el a hegyeidet balra!

— Lacikám! Ki mögé akarsz napot?

— Gyerekek! Nyílik végre az a lótuszvirág?

Arról van szó Seregi László rendező és Molnár Miklós operatőr között, hogyan állítsák be a szépséges Yum-Yum és a daliás Nanki Poo, azaz Szerencsi Éva és Farkas Bálint ket-tősét. Hogyan barnálljanak a háttérben a hegyek, mikor süssön pirosan a nap az egzotikus japán környezetben.

Bonyolult a felvétel. Farkas Bálint vagy tízszer is megkerüli Szerencsi Évát. Minden centiméterre vigyázni kell, igazodni a másik oldalról fotózott lótuszvirág formáihoz és méreteihez. Végül minden sikerül és a jelenethez egy trükkötlet társul: a szerelmek az ég kékjében úszva towarepülnek.

— Ennek a nagyoperettnak az az érdekessége, — mondja Seregi László —, hogy Sullivan, aki 1842-től 1900-ig élt, tulajdonképpen az angol közállapotokról, a korrupciókról szóló librettóra komponálta. Ez olyan jól sikerült számára, hogy Viktória királynő Sir-i rangra emelte, azaz lovagá ütötte. A zene vígoperai igényű, duettek, kvartettek, kvintet-

A másodtrombonos és a miniszter vitája
(Farkas Bálint és Bodrogi Gyula)

Kokónak kivégzést kell produkálnia, Nanki Poo a tervezett áldozat
(Farkas Bálint és Kibédi Ervin)

tek követik egymást, ezért éneklük olyan jeles énekek, mint Rozsos István, Örvös Csilla, Mészöly Katalin, Gilbert szövegkönyve csupa nonszensz és abszurditás. Elképzelésünk szerint a játékmegoldásoknak is itt a tévében csupa képzelésnek kell lenniük.

Mélyvörös ruhában Kibédi Ervin közeledik, a főhőhőrrá előléptetett Kokó. — Imádom nézni a trükköket, beülni a vezérlőbe, figyelni, amint apró pontból hatalmasá válok, vagy amint a fejem elmozdul a nyakamról. A felvétellek engem nyakon alul tartanak le. egy statisztának pe-

dig a fejét, s amikor azt éneklek, hogy jaj csak el ne veszítsem a fejem, a fejem a képernyőn elmozdul és én az ujjaimmal hívom vissza.

Bakó Márta jön át az apró japán hídon, „Cso-Cso-Szán”-ra maszkírozva.

— Kathisát játszom — mondja — ebben az operettnben ő az „ügyeletes bánymarém”. Ő üldözi szerelmével az ifjú Nanki Poo-t, s varrja végül magát a kényszerhelyzetben levő Kokó nyakába. A színészek dolga eléggé bonyolult: a zene szépségének tökéletesen érvényesülni kell, ugyanakkor a játék markáns, mert a grotesz-

ket és a trükköt bele kell ágyazni a színészi kifejezőmódba. Én például a többi között csontvázvá változom egyszer, a könyveim pedig a hid alatt fortyogó lávapatákká válnak.

Kigyullad a piros lámpa, a büféből az eddig ott békén sakkozó statiszták nyakukon kötéllel a főhőhőrré elé indulnak.

— És még azt állítják rólam, hogy lírai lelkű operetttrendező vagyok — mondja Seregi László.

Közben ujjaiával önkéntelenül hurkot köt egy elheverő hóhértökéltől...

Nagy Judit

Kathisa és a Mikádó
(Bakó Márta és Suka Sándor)

